

Kazatel 11, 4-5: Kdo příliš dá na vítr, nebude sít, kdo hledí na mraky, nebude sklízet. Jako nevíš, jaká je cesta větru, jak v životě těhotné vznikají kosti, tak neznáš dílo Boha, který to všechno koná.

Možná že jste dnes čekali nějaké předsevzetí do přicházejícího roku. Ale předsevzetí k Silvestru nepatří. Dnes se chceme radovat, těšit se z toho dobrého, vzpomínat na to co se povedlo.

Zítرا přijdeme znovu, ještě unavení po silvestrovském flámu, někdo možná s kocovinou. Pak bude čas začínat znovu, lépe. Dávat si předsevzetí do budoucna, i když víme, že většina novoročních předsevzetí zůstane nevyplněna. Ale dnes se radujme.

Radujme se z toho, co se urodilo na polích, na zahradách i v našich duších. Radujme se z toho, co se povedlo.

Jsme tu. Sice nás není mnoho, kostel už nějakou dobu nepraská ve švech, mládež nesesdá na schodech, protože by se nevešla do lavic, ale stále jsme živým sborem. Sborem ve kterém se setkávají všechny generace. Sborem, který se nepotkává jen v neděli k bohoslužbám. Daří se nám i nové věci jako třeba letní příměstský tábor.

Jsme sborem, rodinou, vztahy mezi námi nekončí tím, že se v neděli rozejdeme do svých domovů. Myslíme na sebe, podporujeme se, modlíme se za druhé.

Jsme tu a máme se kde scházet. Máme obrovský kostel i sborovou místnost k zimním setkáním. Nemusíme se scházet tajně, po lesích nebo v rodinách. Nikdo nás kvůli naší víře nepronásleduje. Radujme se, děkujme za prostor pro víru.

Radujme se. Do kostela nám sice zatéká, ale zatím stojí a nevypadá to, že by se chystal spadnout. Stojí i fara se všemi svými

hospodářskými budovami, i když i na nich je práce jak na kostele.

Radujme se, že jsme udrželi rozpočet v černých číslech. Tento rok jsme nějak přestáli a příští jistě také ustojíme.

Radujme se ze čtyř dětí, které jsme v uplynulém roce pokřtily. Radujme se ze svateb, které se uskutečnily v našem sboru.

Radujme se z pohřbů, z toho, že jsme mohli své mrtvé důstojně vyprovodit na poslední cestu.

Radujme se z chyb, které jsme udělali. Protože chyba je sympatická. Patří k životu. Posouvá nás dál. Přináší ponaučení.

Radujme se ze všech nových cest, otevřených dveří, nových možností.

Radujme se z práce. Všude kolem nás je velká spousta práce a stále přibývá nová. I kdybychom neustále pracovali, nikdy nebude hotovo. Je to takový Sisyfovský úděl. Ale...

Kdo příliš dá na vítr, nebude sít, kdo hledí na mraky, nebude sklízet. Jako nevíš, jaká je cesta větru, jak v životě těhotné vznikají kosti, tak neznáš dílo Boha, který to všechno koná.

Kdybychom se neustále ohlíželi, neustále zkoumali všechny proměnné, tak neuděláme nikdy nic.

Jistě je dobré umět vystihnout správnou chvíli. Naučit se rozpoznat ten správný čas. Je ale také hodně věcí, které člověk neovlivní. Nezbyvá nám, než se odevzdat do Boží vůle.

Radujme se, že se máme na koho spolehnout.

Nestrachujme se o to, co o nás kdo říká, co si o nás kdo myslí, žijme co nejlépe před Bohem.

A on sám si nás použije tam, kde budeme nejméně potřeba.

Neznáme cestu větru, nerozumíme mnoha věcem, které se ve světě dějí. Ale máme

jednu velkou jistotu, že za tím vším je pán
Bůh. On nám odpouští všechny naše
nepravosti. Uzdravuje nás z nemocí.
Vykupuje ze zkázy náš život. Je k nám
milosrdný, slitovává se nad námi. Sytí nás
dobrem. Zjednává spravedlnost a právo.

Hospodin je slitovný a milostivý, shovívavý,
nejvýš milosrdný.

Radujme se.

Amen